

THIÊN CHÚC LÀM MẸ

Bà Marianne Viviez là tín hữu Công Giáo Pháp. Bà lập gia đình và có hai con. Nhìn dáng bề ngoài, bà không có nét đẹp thu hút người đối diện. Bà hơi thấp. Nhưng bên trong cái dáng nhỏ bé ấy lại tiềm ẩn sức mạnh vạn năng: sức mạnh của phụ nữ biết sống đúng thiên chức làm mẹ cao cả.

Năm 1991 bà xuất bản tác phẩm "Chiếc áo nịt của bạn bị nới ra". Sách ghi lại diễn tiến tâm tình của phụ nữ trong thời kỳ mang thai, qua hình ảnh chiếc áo nịt bên trong ngày xưa của phụ nữ. Khi có thai, người nữ phải nới rộng các dây cột của chiếc áo nịt. Chiều kích thay đổi dần dần theo thai nhi lớn lên trong bụng.

Trước khi trở về với Giáo Hội, nghĩa là trở về với Đức Tin Công Giáo, bà Marianne từng sống thời gian "lạc lối, sai đường" của con chiên đại khờ.

Thật ra bà may mắn sinh trưởng trong gia đình đạo đức, có thói quen cùng nghe đọc Kinh Thánh. Nhưng rồi bà đánh mất niềm tin gia truyền tốt đẹp.

Suốt tuổi trẻ - đặc biệt thời sinh viên - hầu như Marianne không còn biết cầu nguyện. Cho đến năm 1976, bà Marianne mang thai đứa con đầu

lòng. Một biến cố quan trọng trong đời người phụ nữ với niềm vui khi cảm nhận mầm sống đang thành hình và lớn lên trong dạ!

Cùng với biến cố này bà lãnh nhận hồng phúc khác: trở về với THIÊN CHÚA. Bà viết:

Thật huyền diệu, thật hạnh phúc! Tôi cảm nhận mình mang trong người một hồng ân, một mầm sống, vượt mọi tầm mức hiểu biết nhỏ bé hạn hẹp của tôi. Năm ấy tôi 30 tuổi và là giáo sư triết tại trường trung học kỹ thuật. Trong giờ dạy học thình thoảng tôi thầm nhủ:

- Mình đang mang thai.. và đây quả là một phép lạ!

Tôi rất thích cảm thấy đứa bé đang động đậy trong bụng mình. Sau mấy tháng mang thai, tôi cũng hiểu rằng, thai nhi không bao giờ thi hành tất cả ý muốn mẹ. Cô cậu không cử động khi tôi yêu cầu nhưng chỉ động đậy khi nào cô cậu muốn mà thôi!

Lúc ấy tôi có cảm tưởng mình giống thửa đất, trong đó một cây non đang đâm rễ.. Sau cùng, khi đứa con gái đầu lòng chào đời, tôi cảm động và sung sướng đến độ khóc ròng. Tôi thấy con tôi đẹp làm sao, một cái đẹp tuyệt vời. Bây giờ hồi tưởng cái giây phút hạnh phúc ấy, tôi biết mình sống tâm tình cầu nguyện, nghĩa là biết chiêm ngưỡng, thán phục một công trình tuyệt diệu của THIÊN CHÚA. Đức Tin bắt đầu sống dậy nơi tôi.

Sau giây phút thần tiên của người mẹ, cho ra chào đời một đứa con, tôi bắt đầu đi vào thực tại bà mẹ trẻ. Mang thai, rồi nuôi dưỡng con, tôi mới kinh nghiệm: tôi không là trung tâm vũ trụ, nhưng còn có ai đó quan trọng hơn mình.

Khi phải nuôi dưỡng con cái, nhất là lúc chúng còn nhỏ, đêm đêm thức giấc vì con khóc, con đau, tôi tập luyện được đức tính nhẫn nại. Tôi sẵn sàng tiếp nhận và dành thời giờ cho người khác.

Từ đó tôi hiểu rõ cầu nguyện cũng thế. Thời gian dành để cầu nguyện cũng giống như thời gian tôi dành để chăm sóc con cái: bằng lòng để mình bị quấy rầy, phải mất thời giờ. Khi cầu nguyện, đôi khi tôi có cảm tưởng mình không tiến được bao nhiêu. Nhưng điều quan trọng là tôi yêu mến Chúa. Chính Ngài là trung tâm điểm cuộc đời tôi.

Tôi cảm thấy hạnh diện và may mắn làm người nữ. Thân xác người nữ giống như căn nhà, bên trong có thể tiếp rước một người khách. Thêm vào đó, nếu chúng tôi ý thức người khách quý hiện diện thực sự, thì tại sao chúng tôi lại không cư xử như một bà chủ nhân hậu, tốt lành?

Mối quan hệ giữa người mẹ và đứa con là hình ảnh mối liên hệ giữa con người và THIÊN CHÚA, Đấng ngự trị trong tâm lòng của mỗi người. Điều này giúp tôi lắng nghe, kết hợp với Đấng là "Khách Trọ Hiền Lương của tâm hồn", tức là Chúa Thánh Linh, như lời kinh "Veni Sancte Spiritus, Lạy Thánh Thần THIÊN CHÚA xin ngự đến", đã gọi như vậy.

("PRIER", 12/1991, trang 5-7).

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt

